

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sža/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202122
Dátum vydania rozhodnutia: 16.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014202122.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: L. L., štátna príslušnosť C. federácia, t.č. bytom L. XX, F., zastúpeného AK Škamla, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Makovického 15, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/280/2014-34 zo dňa 12. októbra 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie p r e r u š u j e .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250 j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2014/009235-012 zo dňa 08.10.2014 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-BA6-28226/2014-TPC zo dňa 23.06.2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“).

Žalovaný preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že v rámci správneho konania bola prvostupňovému správne mu orgánu doručená informácia pod číslom 65/12/D-20-50/2014-S zo dňa 07.04.2014, ktorej spracovateľom bola Slovenská informačná služba (ďalej len „SIS“). Uvedená informácia požíva ochranu podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností stupňom utajenia "dôverné" a zakladá dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu. Predmetná informácia dostatočne preukazovala mieru a vážnosť skutočností, ktoré boli dôvodom zamietnutia

žiadosti.

V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia žalovaný uviedol, že odvolacie dôvody nie sú spôsobilé prívodiť zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný odkázal na ustanovenia § 48 ods. 1 a 2, § 120 ods. 2, § 125 ods. 6 zák. č. 404/2011 Z. z. a uzavrel, že informácia získaná od SIS bola sama osebe postačujúcim dôvodom pre zamietnutie žiadosti žalobcu, pôvodca utajovanej skutočnosti dostatočne konkretizoval mieru a závažnosť skutočností, ktoré boli dôvodom zamietnutia žiadosti kvôli dôvodnému podozreniu ohrozenia štátnej bezpečnosti štátu zo strany žalobcu, pritom nebola povinnosť v odôvodnení tohto rozhodnutia uviesť informácie a dôkazy, ktoré požívajú ochranu podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností a viažu sa k bezpečnostným záujmom štátu, ktorý by mohol byť vyzradením nepovolanej osobe ohrozený.

V konaní pred krajským súdom žalobca vytýkal správnym orgánom nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť preskúmaného rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím pre nezrozumiteľnosť ako aj pre nedostatok dôvodov, pričom žalobca mal za to, že zistenie skutkového stavu u správnych orgánov nie je dostatočné pre posúdenie veci.

Nesúhlasil s postupom správnych orgánov, ktoré mu odopreli oboznámiť sa s utajovanou informáciou SIS z dôvodu následného vyzradenia utajovaných skutočností nepovolanej osobe. Poukázal pritom na zák. č. 404/2011 Z. z., z ktorého vyplýva, že účastník konania má právo byť oboznámený so všetkými podkladmi rozhodnutia, aby tak mohol využiť v plnej miere svoje právo na oboznámenie sa s nimi.

Žalobca poukázal na čl. 8 ods. 2 Dohovoru, kde môže štát do výkonu práv na rešpektovanie rodinného života zasahovať ak sleduje jeden z legitímnych cieľov, ak je to v súlade so zákonom a keď je to nevyhnutné v demokratickej spoločnosti. Rešpektovanie rodinného a súkromného života žalobcu a jeho dcéry si vyžaduje pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky a v danom prípade nie sú splnené podmienky na zásah do tohto medzinárodne garantovaného práva.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného a prvostupňového správneho orgánu o tom, že nebolo možné vyhovieť žalobcovi a udeliť mu trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

Žalobcovi nebolo možné udeliť trvalý pobyt, nakoľko bolo dôvodné podozrenie, že pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, alebo verejné zdravie (§ 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.). V danom prípade správny orgán nemá priestor na správnu úvahu ale berie na vedomie skutočnosť, že existujú informácie utajovaného charakteru a ďalej ich neskúma. Zdôvodnenie uprednostnenia verejného záujmu pred súkromným preto v takomto prípade nie je potrebné. Z uvedeného vyplýva, že nie je na mieste ani námietka žalobcu, že bol uprednostnený verejný záujem pred súkromným. V prípade stretu záujmu súkromného so záujmom verejným postačí, ak správny orgán uvedie v dôvodoch rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky za predpokladu, že policajt, ktorý koná v pobyte je s konkrétnymi zisteniami SIS dostatočne oboznámený.

Krajský súd sa zároveň oboznámil z obsahom utajovanej skutočnosti a konštatoval, že táto obsahovala skutočnosti dôvodiace aplikáciu ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z. z..

Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní rozhodnutí a postupov správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namieta nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam.

Poukázal na nález II. ÚS 480/2014, v ktorom ústavný súd skutočne dospel k záveru, že práva dotknutého sťažovateľa neboli porušené napriek tomu, že rozhodnutie neudelit' pobyt sťažovateľovi nebolo odôvodnené a že nemal možnosť pred nezávislým súdom oponovať tvrdeniu SIS avšak niekoľkokrát zdôraznil, že v danom prípade ide o prvú žiadosť o udelenie trvalého pobytu a že situácia by bola odlišná v prípade dlhšieho predchádzajúceho pobytu na území Slovenskej republiky.

Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C - 300/11, z ktorého vyplýva, že sa vyžaduje, aby vnútroštátny súd dohliadol na to, aby sa dotknutej osobe sprístupnila podstata dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ tohto rozhodnutia, ak príslušný vnútroštátny orgán pred daným súdom tvrdí, že takému sprístupneniu bránia dôvody týkajúce sa bezpečnosti štátu.

Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora platí, že ak má byť súdne preskúmanie zaručené článkom 47 Charty účinné, dotknutá osoba musí mať možnosť zoznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej. Z rozsudku súčasne vyplýva, že príslušný vnútroštátny orgán musí v súlade s vnútroštátnym právom predložiť dôkaz o tom, že bezpečnosť štátu by bola skutočne ohrozená, keby sa dotknutej osobe oznámili presné a úplné dôvody, ktoré tvoria základ rozhodnutia.

Žalobca namietal, že z administratívneho spisu nijakým spôsobom nevyplýva, že by sa policajt, ktorý koná vo veci pobytu žalobcu dostatočne oboznámil s konkrétnymi zisteniami SIS. Namietal, že nie sú splnené podmienky v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/39/2010 zo dňa 13.07.2010.

Rovnako namietal, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s námietkou žalobcu uvedenou v žalobe, že postupom správnych orgánov boli vážne porušené jeho práva garantované v čl. 6 Dohovoru.

Žalobca uviedol, že správne orgány sa zásahom do práva na rodinný a súkromný život Žalobcu nezaoberali, len skonštatovali, že takýto zásah odôvodňovať nemusia, pričom ani krajský súd sa vyššie uvedenými námietkami nezaoberal, preto napadnutý rozsudok nemožno považovať za náležité odôvodnenie zásahu do rodinného a súkromného života.

Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný k námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu uviedol, že neuvádzanie podrobného odôvodnenia v rozhodnutí podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. je opodstatnené predovšetkým z dôvodu ochrany utajovaných skutočností. Informácie postupované policajnému útvaru na účely vydania administratívnoprávneho rozhodnutia sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou, a ako také požívajú ochranu poskytovanú zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Žalovaný zastáva názor, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v súlade s obsahom administratívneho spisu a na základe úkonov vykonaných v konaní. Pri svojom rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliadal v zmysle ustanovenia § 48 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z. na verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany žalobcu a porovnaním zistených skutočností dospel k záveru, že je potrebné žiadosť o udelenie trvalého pobytu žalobcu zamietnuť v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. na základe dôvodného podozrenia, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

Rovnako poukázal na skutočnosť, že Smernica Rady 2003/109/ES bola transponovaná do zák. č. 404/2011 Z. z. a teda pokiaľ správne orgány postupovali v súlade s týmto zákonom, zároveň sa riadili aj vyššie uvádzanou smernicou Rady.

K právu na súkromný a rodinný život žalovaný uviedol, že správne orgány sa zaoberali aj touto otázkou, čo vyplýva zo samotného vyjadrenia k žalobe žalobcu. Zároveň poukázal na skutočnosť, že maloletá dcéra žalobcu bola zverená do výchovy starej matky a v súčasnosti sa nachádza mimo územia Slovenskej republiky. Preto dospel k záveru, že preskúmaným rozhodnutím nebude porušené právo žalobcu na súkromný a rodinný život.

Žalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúmaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktoré dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 29. júna 2016 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016 návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. upravuje situácie, kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, ak vzniknú v konaní určité prekážky. Na rozdiel od ustanovenia § 109 ods. 1 O.s.p., ktorý taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie ods. 2 vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať.

V predmetnej právnej veci najvyšší súd vzhľadom k tomu, že na Ústavný súd Slovenskej republiky bol podaný návrh na začatie konania o nesúlade vyššie uvedených ustanovení zák. č. 404/2011 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky a posúdenie tohto ustanovenia je aj dôvodom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. odvolacie konanie prerušiť.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.